

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 499/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Ш., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног И.Ш., адвоката М.К. и адвоката К.Б., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.239/12 од 21.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2926/13 од 28.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 22.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адвоката М.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.239/12 од 21.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2926/13 од 28.11.2013. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адвоката К.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.239/12 од 21.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2926/13 од 28.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.239/12 од 21.06.2013. године окривљени И.Ш. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 5 година, па је на основу члана 67. став 3. КЗ у вези члана 68. КЗ окривљеном И.Ш. опозвана условна осуда изречена правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.24689/10 од 28.03.2011. године у трајању од 3 месеца, па је окривљени И.Ш. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 2 месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 01.06.2010. године па надаље.

Наведеном пресудом на основу члана 87. КЗ окривљеном И.Ш. изречена је мера безбедности одузимања предмета и то: 1 мобилни телефон марке ..., модел ... број ... са СИМ картицом ... мреже, серијског броја ..., 1 мобилни телефон марке ..., модел ... број ... са СИМ картицом ... мреже, серијског броја ..., СИМ картица ... мреже, серијског броја ..., које ствари су му већ одузете уз потврду о привремено одузетим предметима МУП, УКП – СБПОК од 01.06.2010. године, с тим да ће се ствари након правноснажности пресуде продати на јавној дражби, а новац добијен од продаје, унети у буџет Републике Србије.

Наведеном пресудом на основу члана 196. став 1. ЗКП окривљени је обавезан да исплати трошкове поступка у висини од 4.106,67 динара као и да на име паушала исплати 5.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2926/13 од 28.11.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, жалба браниоца окривљеног И.Ш. и жалба окривљеног И.Ш. па је пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.239/12 од 21.06.2013. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законности су поднели:

-бранилац окривљеног И.Ш., адвокат М.К., због повреде из члана 485. став 1. тачка 1. и члана 438. став 2. тачка 1, 2. и 3. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и ослободи кривичне одговорности окривљеног И.Ш. за дела која му се стављају на терет наведеним пресудама и наложи да се одмах пусти из притвора или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање;

-бранилац окривљеног И.Ш., адвокат К.Б., због разлога из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. и 4. у вези са чланом 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законности и донесе пресуду којом ће делимично у погледу правне оцене дела и одлуке о казни преиначити побијане пресуде и осуђеног огласити кривим за кривично дело квалификовано по блажем кривичном закону и изрећи казну затвора у краћем временском трајању, а да на основу члана 488. став 2. ЗКП обавести о седници већа браниоца осуђеног, јер би његово присуство било од значаја за доношење одлуке.

Разматрајући захтеве за заштиту законности, бранилаца окривљеног И.Ш., на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао:

-да је захтев за заштиту законности браниоца окривљеног И.Ш., адвоката М.К., изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен,

-да је захтев за заштиту законности браниоца окривљеног И.Ш., адвоката К.Б., неблаговремен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адвоката М.К. у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљеног И.Ш., адвоката М.К., јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.К. поднет, па је применом члана 604. ЗКП у односу на првостепену пресуду, по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адвоката М.К. је неоснован.

Бранилац окривљеног И.Ш., адвокат М.К. у свом захтеву је навео да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП јер су битне чињенице образлагане и утврђиване само на основу пресуда – споразума о признању кривице на основу признања кривичних дела сачињених пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду и то: СПК По1: 4/12 окривљени Н.У., 5/12 окривљени Г.К., 9/12 окривљени В.К., 10/12 окривљени Д.К., 15/12 окривљени Б.В. 1, 16/12 окривљени В.В. 1, 17/12 окривљени В.В. 2, 19/12 окривљени Р.П., 22/12 окривљени Б.В. 2, 23/12 окривљени Ј.В. и 24/12 окривљени Е.С., (СПК По1 33/12). У захтеву се даље наводи да је на основу наведених споразума о признању кривице, првостепени суд ценио доказе и у целини их прихватио као доказе против окривљеног И.Ш. без обзира на указивање одбране да се споразум о признању кривице и исказ окривљеног дат у том споразуму не може користити као доказ против других лица.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер је адвокат М.К., бранилац окривљеног истицао ове повреде закона и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге (страна 3), које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адвоката М.К., као основ подношења захтева наведене су и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП, међутим, будући да по ставу Врховног касационог суда исте не представљају законске разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих би окривљени, као овлашћено лице преко браниоца могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш. адвоката М.К.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је поред повреда закона које представљају законске разлоге због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, да се исти може поднети у року од 30 дана од дана када је окривљеном достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Из списка предмета произилази да је окривљени И.Ш. пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2926/13 од 28.11.2013. године, примио 26.03.2014. године, а из пријемног печата Вишег суда у Новом Саду произилази да је захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног И.Ш. адвокат К.Б. поднео дана 30.04.2014. године.

Имајући у виду да је бранилац окривљеног И.Ш. адвокат К.Б. захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда поднео по протеку рока од 30 дана од дана достављања другостепене пресуде окривљеном, Врховни касациони суд је нашао, да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш. адвоката К.Б. неблагоприятен.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 1. и члана 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**